

Raz za mnou prišiel môj malý syn Teo a povedal mi, že by chcel nájsť poklad. Opisoval, ako piráti pristanú na tajomnom ostrove a podľa starej zožltnutej mapy začnú kopat'. Narazia na čosi tvrdé. Je to truhla. Vytiahnu ju von z jamy, vypáčia zhrdzavený zámok a už sa prehrabávajú v zlatých minciach.

-Mne by stačila iba jedna taká minca!- kričal Teo a skákal po gauči s umelohmotnou šablou.

-Dnes sú už všetky poklady nájdené,- schladil som ho odpoveďou typickou pre dospeláka.

Teo si z toho nič nerobil, ale mne tá myšlienka nešla z hlavy von.

Poklad!

Aké vzrušujúce bolo čítať správy o šťastných nálezcoch: Stará pani objavila pri okopávaní paradajok hrniec plný strieborných mincí z obdobia tatárskeho vpádu. Alebo: Pri stavbe obchvatu bagrista vykopal zachovalého mamuta. Postačí aj správička: Sedem keltských mincí našiel hubár, keď vytrhol hribe v lese nad dedinou.

Petržalka sa predsa musí hemžiť archeologickými pokladmi, veď tu sa žilo odjakživa! Od praveku až do dnešných dôb sa tu prehánali kdejakí Kelti, Huni, Germáni a iní vagabundi, naposledy napoleonské vojská. Čo všetko je schované hlboko pod základmi panelákov, sa už dnes asi nedozvieme. My sme však bývali v jednom z posledných rodinných domov starej Petržalky, ktoré nepadli za obeť komunistickým buldozénom. Hneď vedľa Rusovskej cesty sme mali domček s peknou záhradou po starých rodičoch. Nad košatou korunou čerešne čneli sa do výšky prísne panelové domy. Ich obyvatelia nás mali ako na dlani.

Keď mohlo na bratislavskom hrade byť keltské opidum, prečo by tu nemohla byť rimanská loď utopená v dunajskom bahne alebo aspoň nejaký skromný kotlík s mincami germánskeho kráľa Vanniusa!

S týmito pocitmi som chodil po záhrade, až kým som nevzal rýľ a nezačal kopat' jamu. Po chvíli som na čosi narazil. Niečo tam je! - skríklo dieťa vo mne. No bol to len koreň.

Vtom mi svitlo:

Detektor kovov!

Pol dňa som sledil po internetových obchodoch. Vo chvíľke slabosti stačil jeden klik a bolo.

“§249...Kto neoprávnene vyhladáva, vykope, inak z miesta nálezu vyzdvihne, premiestni alebo prechováva archeologický nález, alebo inak poškodzuje alebo znehodnocuje archeologické dedičstvo, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.”

-Teo! Ideme hľadať poklad!

Teo vybehol z izby s radostným krikom:

-Hurá! Ideme na nejaký pirátsky ostrov?

-Na ostrov nie, začneme v našej záhrade.

-V záhrade...?- sklamane sa zamračil malý Teo. -Máš aspoň mapu?

-To síce nie, ale budem mať niečo lepšie. Detektor kovov!

-Detektor kovov?!- skríkla manželka Katuška, ktorá sa odrazu objavila vo dverách. -Koľko stál?

-Na to, čo sa s tým všetko dá robiť, skoro nič.

-Koľko?- vyzvedal prísny hlas.

-...iba nejakých tri...sto euríčiek?- zamumlal som nezrozumiteľne.

-Naposledy to bol hvezdársky ďalekohľad, ktorý veľmi potrebujeme!

-Takisto ako tvoj vyšívaný kroj a permanentka do fitka!

-Trúbka, harmonika, vzduchovka, bicie...

-Stredoveký meč, elektrická kolobežka, stojan na maľovanie...

Obaja sme sa rozosmiali.

Detektor kovov bol na ceste.

Zanedlho zazvonil mobil, v ktorom sa ozval chlapík:

-Stojím pred vaším domom a mám zásielku, ste doma?

Za pár minút som už spolu s Teom rozbaľoval veľkú škatuľu. Na obale stálo: "Pre všetkých hľadačov pokladov!" Takže pre nás!!!

Vložil som doňho baterky a zapol. Prístroj začal vydávať vysoký ťahavý zvuk.

-Polož na zem lyžičku!

Katuška zvedavo položila na podlahu lyžičku. Prístrojom som odborne prešiel ponad lyžicu ako hľadač mín. Nad lyžicou začal detektor stíchol, keď sa vzdialil, vrátil sa vysoký zvuk.

-Ide sa von! - rozbehli sme sa vedno do záhrady.

Pred nami trávnik, ovocné stromy. Obďaleč drevený plot, za ktorým kotkodáka krdeľ sliepok. Na konci pozemku stojí krivý drevený kurník, ktorý postavil starý otec v roku 1964. Za kurníkom sa týči trinásť-poschodový panelák.

Namieril som detektor kovov na trávnik. Pomaly som postupoval záhradou. Prístroj písal nezmeneným tónom. Tráva sadala pod mojimi bagandžami, Katuškinymi ružovými teniskami a Teovými malými sandálkami.

Vtom pískanie zmizlo a opäť sa vrátilo. Ustúpil som o krok späť.

- Mám to! Kop!

Katuška rýľom vzrušene prevrátila drdol trávy naruby a kopala do hĺbky.

-Hurá, máme poklad! - kričal nadšený Teo.

-Opatrne, čo keď tam je amfora!

Keď už nevládala, nahradil som ju. Odrazu som narazil na čosi tvrdé. Žeby predsa...?!

Vrhol som sa na kolená a zbesilo rozhrabával zeminu. Čierna zemina panónskej nížiny lietala navôkol.

-V Petržalke žili ľudia už pred sedemtisíc rokmi! Germáni, Kvádi, Kelti, Avari, Huni, Slovania!

-Kto sú to Huni? - vyzvedal sa Teo.

-Takí Indiáni, čo tu kedysi žili, - pozrel som opatrne na Katušku, mimochodom učiteľku dejepisu.

-A mali aj členky s pierkami?

Cítil som Katuškin prísny pohľad, tak som už radšej neodpovedal a sústredil sa na nelegálny archeologický výskum. Keď som mal už prsty zodraté od hlíny, dotkol som sa čohosi zhrdzaveného. Bol to akýsi kovový valček. Niečo gotické! Vytiahol som ho zo zeme, utrel som to všetci sme na ten zázrak vyvalili oči.

-Konzerva! - zasmiala sa Katuška. Toto asi nepatrilo Keltom!

Teo bol sklamaný.

-Takže to nie je poklad? Nie su tam zlaté mince?

Vytrhol mi plechovku z rúk a chcel z nej vytriasť peniažky.

-Je to blbosť! Vravel som ti, že poklady sú iba na ostrove!

-Takže detektor kovov môžeme odložiť na výstavu vedľa ďalekohľadu! - zahundrala Katuška.

Ale tak ľahko som sa nevzdal. Chodil som s detektorom po záhrade celý deň.

Večer Katuška vyšla do záhrady a pri pohľade na rozkopaný trávnik zhíkla:

-Tak to tu už môžeme rovno zasadiť zemiaky!

Na kope sa váľali staré konzervy, hrniec, klince, zhrdzavené hrable. Bohužiaľ nie neolitické ale celkom obyčajné. Nervózny som si ľahol na gauč a na tablete som čítal články o hľadačoch, ktorí kvôli svojej záľube neváhali precestovať stovky kilometrov, riskovať stret so zákonom, brodiť sa po močiarioch v Rumunsku či váľať sa v žihľave na Ukrajine. Večer som zašiel do kurníka po detektor, aby som ho uložil ku ďalekohľadu. To, že sa s ním vydám niekde na pohanské hradisko v Bulharsku alebo nedajbože do nejakej jaskyne v Kazachstane, neprichádzalo do úvahy. Ráno musí ísť Teo do školy.

Vošiel som do kurníka. Detektor kovov stál v prítmí a leskol sa novotou. Vtom som pocítil zvláštne nutkanie. Detektor na mňa rozkošnícky žmurkal:

Zapni ma!

Nedbalo som sa dotkol vypínača.

Kurníkom sa však nerozoznel obvyklý piskľavý tón. Nebolo to ani žiadne váhavé popiskovanie. Bolo to ticho. Vybehol som s detektorom von. Rozoznel sa piskot, no keď som sa vrátil dnu, piskot s neochvejnou presvedčivosťou zmĺkol. Bolo to jasné. Bolo to veľké. Kurník bol drevený, niekoľko klinecovie nemohlo spôsobiť takýto poplach. Bolo zrejmé, že podomnou je zakopaný minimálne tank Tiger, ktorý tu zabudol Wehrmacht.

Mohol by som Katuške povedať: Ďalekohľad už máme, ale ešte nemáme tank! Schytil som lopatu a poďho v strede kurníka kopat'. K jame sa zbehli sliepky vyzobávať z čerstvej zeminy nemilo prekvapené dážďovky.

Takmer sa zotmelo. V kurníku vznikla celkom slušná halda hlíny. Po hrud' v zemi, do pol pásu vy-
zlečený, čierny ako čert, začul som volať Katušku:

-Haló, kde trčíš? Nechceli sme si pozrieť toho Indiana Jonesa?

-Hneď som tam!- ozýva sa môj hlas z jamy.

O pol hodiny znova:

-Tak kde si? Ja to začnem pozerat' bez teba!

Na dome sa otvorili dvere a v tráve sa ozvali kroky mojej ženy. Nemal som pripravenú žiadnu výhovorku. Vošla do kurníka. Z jamy mi trčala iba plešina.

-Ty sa zbláznil! Čo to stváraš?- neverila vlastným očiam.

Prv, než som stihol čokoľvek povedať, môj rýľ narazil na čosi tvrdé. Naozaj tvrdé. Kovové!

Vykukol som z jamy, oči mi svietili ako baníkovi z Ostravy.

-Počula si?!

-Čo je to?

Hodil som sa na dno jamy a holými prstami som začal hrabať ako krtko. Nemusel som sa dlho snažiť, dorážanými nechtami som narazil na veľkú kovovú plochu. Najprv to bolo čosi neurčité a tmavé, ale vtom...!

Na povrch vykukol žltý, prastarými ryhami pokrytý kov. Kov, ktorý nevidáme každý deň, ktorý vládne svetu po celé veky. Zlato!

Nevedno ako dlho sme kopali. Manželia kopáči, podivní vykrádači hrobov. Katuška sa smiala od šťastia:

-My toho Indiana Jonesa nemusíme pozerat', my to žijeme!

Svitlo ráno. Malý Teo spal v obývačke na gauči, veď ho nemal kto uložiť. Jeho rodičia trávili noc v záhrade. Zaspal sám, s pirátskou šablou v rukách, na nohách sandálky.

-Do školy nepôjde, ale odnesieme ho ku svokre! - rozhodla žena, zafúľaná od hlíny. Polonahá, spotená a špinavá od hlíny, držala rýľ ako praveké žezlo. V tej obývačke mi pripomínala petržalskú Laru Croft. Zmenila sa na malé dieťa, hľadačku pokladu, pirátku. Nič viac ju nezaujímalo, do práce zavolala, že nepríde a to isté som urobil i ja.

-Čo budeme robiť? - naliehala.

-Keď sa priznáme, že sme nikoho nezavolali a vybrali to zo zeme, zavrú nás do väzenia minimálne na dva roky. Rozkopú nám celú záhradu, možno aj dom zbúrajú!

-Čo sme to vlastne našli?

Nechali sme Tea spať a vrátili sa do kurníka. Podkovaný kurník sa už veľmi nebezpečne nakláňal na stranu. Hrozilo, že spadne a odhalí svoje tajomstvo podozrievavým Petržalčanom, číhajúcim z balkónov.

Kochali sme sa nad tým, čo sa nám podarilo vykopať zo zeme. Bol to skutočný poklad.

Stále rovnako krásne dožltla svietiace zlato, skvelo sa v petržalských slnečných lúčoch, presvitajúcich cez dosky kurníka. Vyzeralo tak zvodne a zároveň tak cudne, že som sa hanbil ho dotknúť, necítil som sa toho hodný. Celý sarkofág bol zlatom zdobený, no nebolo to nič gotické ani

barokové, to mi bolo jasné a bolo to jasné i mojej žene dejepisárke. Vytiahli sme ho z podivnej miestnosti, do ktorej som sa prekopal. Asi hrobka. Sarkofág bol síce ťažký, ale našťastie som mal v aute popruhy na sťahovanie skríň. Zlato zdobenú relikviu sme vytiahli na svetlo sveta ako sťahovací pianino na siedme poschodie.

-Otvoríme ho?- nevedela sa dočkať Katuška.

-Neviem, či by sme mali...

-Samozrejme, že by sme mali! Načo si ho potom vykopal?

-Mali by sme to niekomu oznámiť...! Polícii alebo komu...

-Sám si predsa tvrdil, že nás zatvoria do väzenia na dva roky, keď sa priznáme!

-Kdesi som čítal, že archeológovia celé veky hľadajú hrob Attilu, hunského kráľa, ktorého nazývali aj Bič boží...

-Ty myslíš, že sme našli Attilu ?

Zrýchlil sa jej dych.

-To netuším, len viem, že určite nežil vo Vysokých Tatrách.

-Vieš, ako vyzeral?

- Že vraj mal nohy do O, lebo stále sedel na koni.

Truhlu sme páčili skrutkovačmi aj elektrickou pílkou značky Bosch. Nakoniec sa truhla s vrzgotom po dlhých storočiach otvorila.

Nazreli sme do sarkofágu.

Vo vnútri ležal chlap.

I teraz, keď bol už storočia mŕtv, bolo vidno, že to bol chlap ako hora. Mal stále ozrutnú hustú bradu a na jeho lebke bola položená masívna kráľovská koruna. Na hrudi meč, okolo pásu vykladaný opasok, dookola šperky.

-Pozri, má nohy do O! -ukázala Katuška.

-Namôjveru to bude Attila!

Katarína zašepkala:

-Bič boží....!

-Pod našim kurníkom...!

Sedeli sme a pozerali na Attilu.

Do prítmnia sa ozývalo len kotkodákanie sliepok a hukot déj jednotky.

Bolo nám obom jasné, že sme v kardinálnom prúseri. Tak som dostal šovinistický nápad.

-Musíme ho odviezť do Maďarska. Maďari nás nezavrú, ešte nám poďakujú.

Museli sme počkať, kým padne noc. Susedom, strihnucim na balkónoch panelákov na každý náš pohyb, by asi bolo podozrivé, že záhradou ťaháme hunský sarkofág z piateho storočia nášho letopočtu.

Za nespočetnými oknami okolitého sídliska žiarili modré obrazovky. Petržalčania pozerali debilné seriály na Markíze, či TV Joj a my sme boli voľní. Vliekli sme sarkofág nočnou záhradou. Presne tak, ako to po tisíce rokov pred nami robievali podobní vykrádači hrobov. Našťastie som vlastnil starší rodinný van Renault Trafic. Bol čiernej farby a to sa teraz dosť hodilo. Svokra vždy hundrala, že vyzerá ako pohrebný voz. Lenže dnes sme v ňom neviezli ju, ale Attilu Huna.

Odskrutkoval som zadné sedadlá a hodil ich len tak nabok. Sarkofág sme naložili do Traficu a svižne nasadli.

-Kam pôjdeme?

-Ja neviem, asi do Budapešti, alebo kam. - Pokrčil som plecami. - Ja by som šiel do múzea. Na webe písalo, že to, čo vezieme, môže mať hodnotu aj milión eur.

Katušku na sedadle Traficu skoro vystrelo.

-...milión eur? A to hovoríš len tak? Si normálny? Okamžite štartuj!

Vyšiel som s Trafikom z našej ulice a chcel som zabočiť doľava.

- Neblázni! Nechod' po hlavnej! Ešte nás chytia! Pod'me cez Kopčiansku!
Renault Trafic zavrčal a vyrazili sme do noci, smer Kopčianska - Rajka - Budapešť. Katuška mi nastavila ucho.

-Pozri!

Na ušných lalôčkoch jej viseli zlaté náušnice z piateho storočia nášho letopočtu.

-Schovaj to! Zbláznila si sa?- zasipel som.

-Sme ako Bony a Clyde!

Blížili sme sa ku Kopčianskej ulici. Bola to dobrá skratka pre zločincov ako my. Viedla krajom Petržalky pomedzi hnusné továrne a ošuntelé paneláky plné sociálnych prípadov. Cesta bola v dezolátnom stave. Za našimi hlavami hrkotala starodávna truhla. Bič boží poskakoval po aute a akiste sa čudoval, prečo sa kvalita ciest v Panónii ani za tisícpäťsto rokov nezlepšila. Hlavu som mal plnú pochybností. Ráno prideme pred Magyar Nemzeti Múzeum v Budapešti a zaklopeme na vrátnici:

-Jó napot, mladá pani, máme tu Bič boží, nevíete, kde si môžeme prevziať odmenu? Milión eur! Koľko je to forintov?

-Nem értem Bič boží!

Nad Petržalkou sa zberali olovené mraky a čoraz častejšie z nich udierali blesky. A vtom sa to stalo. Stalo sa to, čo sa snáď môže stať iba v hlúpej poviedke. Pri údere obrovského blesku čosi zasýčalo a dostali sme defekt. Práve na Kopčianskej ulici. Je síce pravda, že Kopčianska ulica je posiatá rozbitým sklom a rôznym iným bordelom, ale toto? Trafic zasatal priamo pred vchodom do jedného zo sociálnych panelákov. Už tmavý rozbitý vchod neveštil nič dobré.

-Čo teraz?- pozrel som obviňujúco na Katarínu. -Nemáme náhradné koleso!

-Nezavoláme nejakú asistenčnú službu?

-Veď máme v aute Attilu, Bič boží!

-A keby sme povedali, že vezieme niečo obyčajné, napríklad babičku?

Nemal som inú možnosť, iba vystúpiť z auta a ísť po pomoc priamo do strašidelného vchodu sociálneho paneláka. Práve, keď som vybehol po odporných schodoch, udrel ďalší strašný blesk. Ten na chvíľu osvetlil temný vchod, ktorý mi pripadal ako starobylá hrobka.

Ovanul ma smrad. Zatuchnutý, postrádajúci akúkoľvek civilizovanosť a normálnosť.

Žiadna žiarovka sa automaticky nerozsvietila, ako to zvyčajne býva. Len tma. Chcel som zazvoniť alebo aspoň zabúchať na nejaké dvere, keď tu sa z tmy vynorila zvráskavená tvár, porí ktorej by aj Indiana Jones pustil do gatí.

- Co kceš, gadžo?

Chrapľavý hlas ma tak vyľakal, že som padol na zhrdzavené schránky. Beľmá podozrievavých očí sa beleli v tme.

- Pomoc pri oprave defektu...- zašepkal som s posvätnou úctou.

Temnotou sa rozsvietil široký úsmev vyšrbených zubov:

- Ta to si takoj mal povedac! Hej, Arpád, Béla, gyere ide! Aj ty Aba!

- Igen, Ellak!

A vtom z tmy vybehlo niekoľko bytostí počerného charakteru.

...túto noc sme strávili s maželkou veľmi veselo. Tri prepojené cigánske byty boli plné hudby, vína, malých detí, ktoré nešli ani neskoro v noci spať. Hrlo sa na gitare, spievalo sa minimálne v dvoch nezrozumiteľných jazykoch. Nevie, koľko ľudí tam bývalo. Vína nám naliali, aj najesť nám dali. Akosi sa mi všetko zlialo. Mal som pocit, že som na návšteve u Hunov v piatom storočí. Indiáni, ako povedal Teo. Katarína sa ku mne prisla a vraví:

-Ráno vyrazíme, odovzdáme Attilu Maďarom, zoberieme prachy a vrátíme sa domov ako bohatí ľudia! A to všetko vďaka tvojmu detektoru!

A pobožkala ma.

Zaspali sme hlbokým spánkom. Padli sme do farebných snov, zabudnúc, odkiaľ sme prišli a kam ideme. Netuším, čo sa prihodilo.

Nad ošarpanými panelákmi na Kopčianskej ulici vychádzalo oranžové slnko. Zobudili sme sa vedno, spojení v náruči na akomsi príšernom matraci.

Pootvoril som vŕzgajúce dvere s prasknutým sklom a vyšiel na balkón. Nachádzali sme sa na najvyššom poschodí tejto neskorogotickej panelovej veže. Podomnou poloprázdne parkovisko, na ktorom stáli nejaké vraky a Trafic. Vyzeralo to tak, že koleso má opravené!!! Veľmi som sa potešil a obzeral sa po Ellakovi, aby som mu poďakoval a spýtal sa ho, koľko peňazí chce za opravu. Bohvie, či je tu niekde bankomat.

Nikde však nikoho nebolo. Ani noha. Prešiel som izbami, všade bordel, matrace, ale nikde žiaden človek. Iba moja manželka zakrútená do deky, trochu pripomínajúca imigranta v utečeneckom tábore.

Keďže výťahu som nedôveroval, zbehol som z desiateho poschodia na prízemie po smradľavých schodoch. Našťastie som nestúpil do žiadneho hovna. Klikol som smerom k Traficu, naskočil za volant, kontrolujúc, či je všetko v poriadku.

Nebolo.

Keď som sa obzrel za seba, zdúpnel som. Zmrazilo ma až po korienky vlasov.

Attila Hun, Bič boží!!! Bol preč!!!

Zmizol! Ukradli ho! Rómovia ho ukradli!

Vyskočil som z auta ako besný. Najprv som si pomyslel: Zavolám políciu!

A potom mi to došlo.

So zvesenými plecami som vošiel späť do opusteného paneláku. S dychčaním som vybehol hore, okolo hovien, za Katuškou. Zvedavo sa tam obzerala. Bolo jej asi divné, že tu nikto nie je. Ani vtáčika - letáčika. Všetci zmizli.

Iba gitara stála opretá v kúte.

- Nie je to čudné? - ozvala sa moja manželka. - Prečo všetci odišli? Kde sú ?

- Katuška, Attila je preč!

- Preč...!?

V šoku vybehla z bytu. Ako splašená bežala dolu po schodoch.

Volal som za ňou:

- Nepošmykni sa na hohnách!

Otvorila dvere.

- Milión eur...

Slzy mala na krajíčku.

Zaľadel som sa jej do očí a vysvetlil:

- Huni našli svojho strateného kráľa a zobrali si ho späť.

Keď sme hlboko zamyslení odchádzali z Kopčianskej ulice, zdalo sa mi, že som medzi panelákmi zazrel malé tmavé dievča.

Usmievalo sa a na ušiach sa jej zaleskli prastaré zlaté náušnice.